

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Title:

Letter from
Heckscher, A. M.
to
Lehrberger, Z.

Sender:

(København, Denmark)

Recipient: Lehrberger, Z.

(Horsens, Denmark)

Resource type: text

Extent: 3 pp.

Languages: da

1903 (?)

Id: dsa_haa-hec_0925.tif

Related:

Køje

Jeg lyder at inden nærmer sig, og at upøventigheden kræver, at jeg gæfter mig, men forinden det kan ske er jeg nødt til, at kalde et Generaloplyggende med det der skete 1873, dem og mig imellem. Jeg beklager at jeg er nødt dertil, men hvis jeg ikke formaaer at sige dem Skak og Mat, saa vil de — jeg har haft flere Skrivelse derfor — uden et eneste Øjeblik at bekæmpe følgerne deraf, forsyge om de kan kunne mig, af samme Grund som enhver Magthaver har, naar de smaa og svage ikke vil lade sig forfryse og forkumle af Magt.

Imens jeg kom i Paris blev, lerte de mig en god Grundsetning, at „om de Dødt skulde man dem tale godt“, derimod kunde man opponere imod de Levende, thi de kunne forsvare sig, det kan de Dødt ikke, Denne Grundsetning ligger til Grund for min Skrivelse i Dag, og jeg håber de vil indse at den er retfærdig.

Jeg skal takke mig i Øieblikket, thi jeg haaber, at de Mrs. Scherzinger, der dog gerne vil gælde for den fromme Mand de giver utvilsomt af, tillige er i Besiddelse af det Retfærdigt og den Retfærdighedsfølelse, som Frømanden altid har til Egenskab.

Det er vist, at jeg i 1873 da jeg passere Hamborg, paa en Tillale af en Pøntel, om at det snart var paa Tiden, at jeg gæfter mig, svarede: at jeg kom i Maalet hos en berømt Familie som havde en Datter, dog at hun var for ung endnu, men man kunde jo ikke vide, hvad der kunde blive deraf med Tiden. Men hvis det siges man ikke saadant noget, blot fordi man er nødt til at give et Svær?

Jeg blev dog snart belært om det forrige i min Udtalelse, og da jeg saa hvad følgerne vilde blive, underrettede jeg mine Kære i Nymmet derom

saa de vare saa godt forberedt, paa hvad det vilde komme. Mandt de
thor Lehtberger mig med den kloge betvivlede Maaned, som man skulde
tro de var, saa vilde det have passet sig bedre, om de med de 8 à 9
Aar de er ældre end jeg, havde sagt: det's Heckscher, det og det er kommen
mig for gode, hvorefter forholdet det sig, saa vilde jeg velig have soaret,
at lidt siges man saadant noget, blot forti man er nødt til at give
et Loar, og at Tilfølgelig, naar tiden var moden dertil, og Valget var
falden paa mig, vilde jeg mere have meget glad derfor, og at hvis dette
ikke var Tilfældt, saa havde jeg fundet mig deri, og vi vilde den Dag
i Dag endnu have været de gode Kæmper som vi for tiden var.

De derimod havde andre Kæmpes end de gav Utkæmpe af, endover
Udvaldet der nye Kæmper Forholdene, vil vidne at jeg opførte mig fuldstændig
Korrekt. Deres Discipels og Teaters Art, havde de have været ligesaa
meget om som Deres egen Art, men det de utvirkket, ved deres
Kæmpestræben, det var, at de forbitret mine Forældre sidste Tider,
mine Forældre og mig imellem. Vel sad jeg ved min Fader i 2 Dage,
naarbrudt de sidste 18 Tider med hans Haand i min, saadan vilde
i 2 have det, og troet ~~at~~ for at af min Haand end af Hans, da
denne var stiv og kold, vil var der gjensidig Sympati betydet, men den
Kortlyst som jeg saa gerne havde ønsket, det skulde have været der,
og som vilde have været en Lethed for Ham og mig, der var der
ikke. Og det alene anklager jeg Dem og de allerfleste af de tykke Jøder,
som kom i mine Faders Hus for, de gjorde alt for at stille sig Ham og
mig imellem. End det mig Kæmpe som var, er, og skede vil resterne
af vore den samme Betfordige vil tilgive Dem alle hvad de gjorde
den Gang, jeg kan det ikke endnu.

Lidt har jeg søgt mig, naar alle vi andre i 1777 Poppen
נעפ' ע' פנן, et de dem, Kæmpe med stort opløst Hoved

som en rigtig lykkelig, der har til berist: „staa til med dine
fæderes Hæde,“ og som lover at Guds Arm ikke ~~vil~~ foraar at omme
hans, og jeg har sat mig for, ikke at tvile, for jeg ser den Herk Leberberger,
og med den alle Uvurderlige Løfter, som er her i Dagen, aabentlyst, sammen
med os andre, i Papirerne, וְעַתָּה וְעַתָּה, deres Skerter ere vel kendte af
alle og enhver, thi intet er spændt nok saa fint, det kommer
dog frem for Dagens Lys.

Jeg haaber De snart, maa ønske, at vi danske Løfter, fuldstændt
kan staa Lige om Lige med Tykkeland og andre Landes ^{Land} Løfter, ja,
at vi kan gøre Fortring paa, — efter Forholdet — at blive regnet
sammen med de øjferste blandt Kontinentets Løfter, og at de derfor
hørdomme, indrømmer os danskfødte Løfter Suprematiet, i alle
Løftermaal og Løfter angaaende.

Lid mig da de høje Helligdage staa for Dagen, at De snaa
komme til Erkendelse af Rigtigheden i det her skrevne, og at lade
en redofare Retfærdighed, saa at ogsaa jeg af Hjertet kan sige: giv
den Allmægtige וְעַתָּה וְעַתָּה Den וְעַתָּה.

Jeg maa ikke at bemærke, at jeg for alle venlighed,
har sendt Mgættighederne, Her Professor D. Simonsen og Herk D.
Leewenstein en Kopi af denne Skrivelse, samt at jeg for det Tilfælde
de ogsaa skulde sende til Politiet, som er gjort i 1893, ligeledes har
sendt Herk Politidirektør Eugen Petersen en Kopi.

Og mig til Lede Kene dette, at ved det første Trompetstød
i Krigstid, som Tegn til en fysisk eller pekuniær Religionskrig,
falder Jeres Hæde, men paa samme Tid falder ogsaa Kapitalismens
Magt.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk